

Arrest

nr. 305 247 van 22 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat D. GEENS en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 februari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 maart 2021 om internationale bescherming. Op 27 oktober 2023 neemt de adviseur van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adviseur van de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn op (...) oktober 1987 in Benin City, Nigeria, en beschikt over de Nigeriaanse nationaliteit.

U werd geboren in Benin City en woonde er samen met uw broer en zussen, uw ouders en uw stiefmoeder. Toen u in het derde leerjaar zat, verhuisde u naar Agbor Hill waar u samenwoonde met uw grootmoeder. In januari 2005 kreeg u te horen dat uw vader ziek was en keerde u terug naar Benin. Uw vader overleed in september 2005 en werd op 20 maart 2006 begraven. Op de begrafenis van uw vader werd u benaderd door enkele cultleden. Zij vertelden u dat uw vader lid was van hun gemeenschap rond traditioneel geloof. U diende uw vader op te volgen, maar u weigerde. Op 27 maart 2006 kwamen ze nogmaals terug, maar u vluchtte weg. Dit gebeurde zo'n 15 keer. U vertrok uiteindelijk naar Port Harcourt. Op de begrafenis van uw vader werd u bovendien ook verwacht te trouwen met uw stiefmoeder. U weigerde dit.

In 2007 ging een vriend van u naar Benin City en passeerde langs uw moeder. Zij vertelde hem dat uw oom het ouderlijk huis verkocht had. U was kwaad en keerde terug naar Benin City. U stak, samen met enkele vrienden, het huis daarom in brand. Uw oom en de nieuwe eigenaar wensten dat u een schadevergoeding betaalde of het huis zou heropbouwen, maar u weigerde. Na een mislukte poging om u te arresteren, leefde u ondergedoken. Na meer dan een week, vluchtte u naar een vriend in Ebue. U bleef daar enkele maanden alvorens naar Kano te gaan en zo het land te ontvluchten rond november/december 2008.

U ging naar Niger en reisde dan door naar Libië. U kwam toe in Italië op 16 april 2009 en diende daar een asielaanvraag in, maar vertrok toen naar Zwitserland. U diende op 4 juli 2011 een verzoek om internationale bescherming in, in Zwitserland. U werd echter gedepoteerd op 8 november 2011 omdat Italië verantwoordelijk was voor het behandelen van uw verzoek. Op 18 augustus 2016 diende u een asielaanvraag in, in Frankrijk. Daar kreeg u een weigeringsbeslissing waartegen u in beroep ging. De beslissing werd echter bevestigd op 22 mei 2017 en u diende het land te verlaten op 21 augustus 2017. U vertrok naar België en kwam toe op Belgisch grondgebied op voor de COVID lockdown en diende op 9 maart 2021.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u geen documenten voor.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart uw land van herkomst, Nigeria, te hebben verlaten omwille van drie redenen; de gedwongen opvolging na de dood van uw vader, het gedwongen huwelijk met uw stiefmoeder, en tot slot omdat u uw ouderlijk huis in brand hebt gestoken (notities persoonlijk onderhoud (hierna NPO), p.22-23). U vreest bij een eventuele terugkeer gearresteerd of gedood te worden door uw oom of de man die uw ouderlijk huis kocht (NPO, p. 23, 39).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient er te worden opgemerkt dat er van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht consistente, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen bij de verschillende asielinstanties – wat u nalaat te doen. Zo diende u een verzoek om internationale bescherming in, op 4 juli 2011, in Zwitserland en op 18 augustus 2016 in Frankrijk. Hoewel u verklaarde dezelfde motieven te hebben aangehaald in beide landen, kunnen er toch pertinente verschillen worden vastgesteld. Ten eerste kan het volgende vastgesteld worden wat betreft de asielmotieven. In Zwitserland werd er u bijvoorbeeld gevraagd naar de redenen van uw vertrek uit uw land van herkomst. Daar verklaart u dat u sinds 2003 lid was van "Musob". In 2005 vluchtte u naar Lagos uit angst te worden gearresteerd voor uw lidmaatschap bij de organisatie. U werd echter toch gearresteerd en zat 8 maanden in hechtenis in Lagos. In november 2007 kon u ontsnappen en vertrok u uit Nigeria, zo verklaarde u verder in Zwitserland. Opvallend is dat deze feiten helemaal niet aan bod komen bij zowel uw interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als op uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS wanneer er u gevraagd wordt naar de redenen van uw vertrek. Geconfronteerd met dit totaal verschillend asielrelaas, antwoordt u dat u inderdaad lid was bij MASSOB. U werd namelijk geïntroduceerd tot de beweging toen u bij uw grootmoeder woonde in Agbor Hill. Echter

wanneer er tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd werd waarom u vertrok uit Agbor Hill haalt u niet uw vrees aan die u had ten opzichte van uw lidmaatschap tot MASSOB. Het zou namelijk het nieuws zijn dat uw vader heel ziek was dat u deed verhuizen. Bovendien verhuisde u, volgens uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, naar Benin City, en niet Lagos, zoals u verklaarde bij de Zwitserse asielinstanties (NPO, p.8). Op geen enkel moment haalt u tijdens uw persoonlijk onderhoud ook maar aan dat u enige tijd in Lagos spendeerde, hoewel u in Zwitserland meende daar 2 jaar te hebben verbleven en zelfs vervolgingsfeiten zou hebben meegemaakt. Verder verklaart u het ontbreken van uw Belgische asielmotieven in Zwitserland dat ze u daar niet vroegen naar alle redenen van uw vertrek. Nadat u in Zwitserland de kans kreeg uw redenen vrijuit uiteen te zetten, werd u nochtans letterlijk gevraagd of er nog andere redenen waren die u tot dan nog niet vermeld had waardoor u uw land heeft verlaten. U antwoordde hierop met een 'neen' (zie Zwitsers asielrelaas, interview pg.6, toegevoegd aan administratief dossier). Er werd met andere woorden wel degelijk gepolst naar andere asielmotieven, maar u gaf daarbij niet aan dat u vervolging vreest uitgaande van uw oom en de cultleden van uw vader. Dat u ook bij de Belgische asielinstanties helemaal niets vermeldde over uw vermeend lidmaatschap bij MASSOB en de problemen die u daardoor kende is op zijn minst gezegd verbazingwekkend.

Niet enkel zijn uw verklaringen van het persoonlijk onderhoud voor het CGVS anders met uw asielrelaas van Zwitserland, ook zijn ze verschillend met uw verklaringen voor de Franse asielinstanties. Zo verklaarde u in Frankrijk dat u vreest vervolgd te worden door de leden van de Osogbika cult en hoewel er ook daar enkele belangrijke verschillen zijn op te merken (zie infra), is het vooral opvallend dat u echter totaal geen melding maakte van uw brandstichting van het ouderlijk huis en de problemen die u daardoor kende. Ook daar werd op het einde van het interview gevraagd of u nog iets wou toevoegen, maar u meende toen niets te willen toevoegen (zie Frans asioldossier, interview, p.9, toegevoegd aan administratief dossier). Wanneer u ook hiermee geconfronteerd wordt op uw persoonlijk onderhoud, meent u dat u wel melding maakte van uw driedelige vrees. Nochtans blijkt zowel uit de notities van uw interview als uit uw beroep voor de Franse instanties dat u dit niet deed. Waarom u zo'n belangrijke gebeurtenis(sen) niet zou vermelden, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de naar u voorgebrachte feiten.

Deze geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door verdere tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor de Zwitserse en Franse instanties en die van tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Op het persoonlijk onderhoud geeft u aan dat de dood van uw vader de oorzaak was van de door u gekende problemen in uw land van herkomst, Nigeria. De dood van uw vader zorgde er immers voor dat de cultleden u wilden inlijven, u diende te trouwen met uw stiefmoeder en uw oom uw ouderlijk huis verkocht waarop u besloot het huis in brand te steken. Gevraagd wanneer uw vader te overlijden kwam, antwoordt u september 2005. Gevraagd of u niet 2001 of 2006 bedoelt, antwoordt u negatief (NPO, p.12). Nochtans verklaarde u bij de Zwitserse asielinstanties dat uw vader overleed in 2001 (zie Zwitsers asioldossier, interview p. 3, toegevoegd aan administratief dossier). In Frankrijk overleed uw vader dan weer in 2006 en vond de begrafenis plaats op 24 oktober 2006 (zie Frans asioldossier, interview, p.3, toegevoegd aan administratief dossier). In België daarentegen verklaart u dat uw vader begraven werd op 20 maart 2006 (NPO, p.12). Er kan echter verwacht worden dat men een dergelijke gebeurtenis met zulke belangrijke gevolgen voor uw persoon wel degelijk kan situeren in de tijd. Dat u over de dood van uw vader zo uiteenlopende verklaringen aflegt hoewel dit net de kern van uw asielrelaas is, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Vervolgens dient er ook gekeken te worden naar de aangehaalde vervolgingsfeiten zelf. Ten eerste is er de vermeende gedwongen opvolging in de cult Osabiga, een gemeenschap die een traditioneel geloof aanhangt. U verklaart dat u niet wist dat uw vader lid was van de organisatie tot uw vader overleden was (NPO, p. 26). Nochtans verklaarde u bij de Franse asielinstanties dat u een foto van uw vader in traditionele kledij had staan in huis en u er hem zelfs over vroeg (zie Frans asioldossier, interview p.7, toegevoegd aan administratief dossier). Gevraagd wat u precies weet over die gemeenschap, antwoordt u dat u hierover niets weet omdat u geen lid bent (NPO, p.24). Ook welke positie uw vader had en dus welke positie u zou krijgen, kan u niet vertellen. Dat u dit niet vroeg aan deze leden wanneer zij met het voorstel kwamen, is toch wel bizar. Er kan immers worden verwacht dat u op zijn minst wat moeite zou hebben gedaan om meer informatie in te winnen over zowel de gemeenschap als ook over de positie die u diende in te nemen. Bovendien werd u ook gevraagd of u de leden bij naam kende. U verklaart van niet (NPO, p.25). Dat u zo maar mensen in uw huis liet komen zonder daarbij te polsen wie zij effectief waren is opvallend, des te meer wanneer u even later opeens wel met namen begint te goochelen (NPO, p.29).

Opvallend is dat de manier waarop zij u op de hoogte kwamen stellen van uw nieuwe verantwoordelijkheden verschilt met uw verklaringen in Frankrijk. Zo meent u bij de Franse asielinstanties dat iedereen de ruimte diende te verlaten buiten de leden, uw oom en uzelf. Uw oom diende immers uw vaders ring te gaan halen in de kamer van uw vader. Eenmaal u de ring ontving, smeedt u deze weg in een vuilbak tegenover uw huis (zie Frans asioldossier, interview p.6, toegevoegd aan administratief dossier). Op uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zou dit echter anders verlopen zijn. Zo zouden de leden de ring van uw vaders dode lichaam hebben genomen en aan u gegeven hebben. U, weigerend de positie in te nemen, gooide, samen met wat

aarde, de ring op de kist tijdens de begraafing van de kist (NPO, p.22, 25). Wanneer er gepolst wordt of uw oom de ring niet diende te halen, antwoordt u van niet (NPO, p. 25). Dat u hier niet alleen een andere setting geeft maar ook uw eigen handelingen wijzigt, getuigt van een gebrek aan geloofwaardigheid. Hier dient bovendien te worden opgemerkt dat de Franse asielinstanties het ongeloofwaardig achtten dat uw oom, die niet tot de gemeenschap behoorde, de ring diende te halen voor u. Dat u zijn rol voor de Belgische asielinstanties weglaat is opvallend te noemen (zie Frans asioldossier, toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u deze leden voor het eerst zag de dag na het overlijden van uw vader (zie vragenlijst DVZ, toegevoegd aan administratief dossier). Dit is eveneens opvallend gezien u aangeeft zowel in Frankrijk als op uw persoonlijk onderhoud dat u de leden pas zag op de dag van de begrafenis.

Ook wat nasleep van de vermeende feiten betreft verschilt uw relaas. Zo zouden de leden twee weken na de begrafenis teruggekomen zijn naar uw ouderlijk huis. Het was uw moeder die toen opendeed. Bij het zien van de leden begon ze te schreeuwen om u te waarschuwen. U vluchtte hierop weg door het raam en ging naar uw grootvader voor twee weken die in uw moeders dorp woonde (zie Frans asioldossier, interview p. 7, toegevoegd aan administratief dossier). Op uw persoonlijk onderhoud daarentegen legt u zo veel verschillende verklaringen af dat er geen coherent geheel gevormd kan worden. Zo meent u eerst dat u degene was die de deur opende toen de leden na een week (in plaats van twee weken zoals in Frankrijk) aanklopten. Even later was het uw broer U(...) die dat deed. U begon te schreeuwen en een priester en uw moeder kwamen kijken. Dat uw verhaal met haken en ogen aan elkaar hangt, blijkt ook wanneer er gepolst wordt hoe vaak zij dan langskwamen. Waar dit in Frankrijk twee keer is, blijkt dit op uw persoonlijk onderhoud opeens veel meer te zijn. Zo geeft u aan dat ze elke donderdag nog langskwamen en u telkens uit het huis uit het raam sprong (NPO, p.22, 28). Gevraagd hoeveel keer dit ongeveer gebeurde, antwoordt u vijftien keer. Hieruit zouden we bijgevolg kunnen afleiden dat u vijftien weken lang nog in Benin City gebleven zou zijn. U geeft echter aan dat u in april verhuisde naar Port Harcourt. Tussen 27 maart 2006, tevens een maandag en geen donderdag zoals u verklaart, en het einde van april zitten er echter maar vijf donderdagen, geen vijftien (NPO, p.27).

Ten tweede is er het vermeende gedwongen huwelijk met uw stiefmoeder. Zo meent u dat de familie van uw vader u in 2007 meldde dat u diende te trouwen met uw stiefmoeder (NPO, p.22). Dat was immers zo volgens de traditie van de familie van uw vader. Voor de Franse asielinstanties daarentegen verklaart u dat het niet uw familie was die dit van u eiste, maar de cult want "dat is de wet van hun geheime genootschap" (zie Frans asioldossier, interview p. 8, toegevoegd aan administratief dossier). Dat u hierover verschillende verklaringen aflegt hoewel dit net de vervolgers zouden zijn van uw vrees, is opnieuw opmerkelijk. Verder geeft u tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u in 2007 te horen kreeg dat u met uw stiefmoeder diende te trouwen. Dit was volgens u nadat u terugkwam van Port Harcourt. U geeft aan dat de familie van uw vaderskant immers aan het wachten was op u zodat u kon trouwen met uw stiefmoeder (NPO, p.22). Even later verandert u van mening. Wanneer er nog eens specifiek gevraagd wordt wanneer net in 2007 u dit nieuws vernam, meent u opeens dat dit niet in 2007 gebeurde, maar op de dag van de begrafenis (NPO, p.30). Ook wie precies dit van u verwachtte, kan u niet benoemen. Het is enkel en alleen als de protection officer zelf met namen op de proppen komt dat u hierop bevestigend antwoordt. Nochtans gaat het om uw familie en kan er wel verwacht worden dat u uit zichzelf de namen kan geven van uw vermeende vervolgers.

Ten derde geeft u aan vervolging te vrezen omwille van de brandstichting die u veroorzaakte. U verklaart immers dat nadat u te horen had gekregen dat uw ouderlijk huis verkocht was, u besloot het huis in brand te steken met enkele vrienden van u. De nieuwe eigenaar gaf u daarop een voorstel, ofwel kon u een schadevergoeding betalen ofwel kon u het huis heropbouwen. U wilde geen van beide. Ten eerste dient er te worden opgemerkt dat dit motief niet wordt aangehaald bij zowel de Zwitserse als de Franse asielinstanties wat doet vermoeden dat dit evenement niet heeft plaatsgevonden. Er kan immers verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij/zij alle asielmotieven uiteenzet. Ten tweede blijkt dat u weinig doorleefd kan vertellen hierover. Zo weet u niet eens wanneer in 2007 uw ouderlijk huis verkocht werd of wanneer u het huis in brand stak. Verder vermeldt u eerst dat de mannen van uw oom u kwamen vertellen dat u diende te betalen, daarna was het uw moeder die u het nieuws kwam brengen. Ook weet u niet eens hoeveel u diende te betalen, al weet u wel dat u de schuld niet zou kunnen betalen en u er tegenop zag om jaren te moeten afbetalen. Gevraagd waarom u de schuld niet zou kunnen betalen antwoordt u met het veelzeggend antwoord: "ik wil niet terug naar Nigeria." Ook over de nasleep van de door u gepleegde brandstichting kan u weinig in detail vertellen. U geeft aan dat wanneer de politie u wou meenemen uw vrienden het voor u opnamen en zij met de politie begonnen te vechten (NPO, p. 35). Gevraagd wie er van uw vrienden precies in de clash gingen met de politie voor u, kan u echter slechts één naam geven hoewel, volgens u, iedereen wel aanwezig was (NPO, p. 35). Ten derde, zelfs als er geloof zou worden gehecht aan uw asielmotief, dient er te worden gewezen dat deze vrees van gemeenrechtelijke aard is. U beging immers een strafbaar feit. Bovendien geeft u zelf aan dat dit de reden was waarom u wegrende. Op die manier hoopte u een gevangenisstraf te ontlopen (NPO, p.34). De asielpcedure dient echter niet om aan een

strafrechtelijke vervolging te ontsnappen in het land van herkomst van de verzoeker in geval van gepleegde strafbare feiten.

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de feiten zich voortdeden in 2007 en u pas eind 2008 het land verliet. Hoewel u de brandstichting niet kan situeren in tijd, dient er te worden vastgesteld dat zelfs mocht de brandstichting hebben plaatsgevonden eind 2007, dit betekent dat u zeker nog een jaar na deze feiten in Nigeria bleef wonen. Daarenboven dient er ook te worden gewezen op de vaststelling dat ook uw vertrekdatum niet overeenkomt tussen de verschillende asielinstanties. Zo verklaart u voor de Zwitserse instanties dat u Nigeria heeft verlaten in november 2007 vanuit Lagos nadat u net ontsnapt was uit het politiekantoor waar u acht maanden verbleven zou hebben. In Frankrijk meent u in december 2008 te zijn vertrokken. Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS geeft u aan dat nadat u wegluchtte uit Benin City in 2007, u nog enkele maanden verbleef in Ebue.

Tot slot dient er te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde en vermeende feiten zich voortdeden in de periode 2006/2007, ondertussen meer dan zeventien jaar geleden. Gevraagd of u nog steeds gezocht zou worden, meent u van wel. U kan echter op geen enkel moment concrete bewijzen voorleggen dat dit werkelijk het geval zou zijn. Meer zelfs, u baseert uw vrees op hetgeen wat u heeft horen zeggen wat een andere persoon zou hebben meegemaakt (NPO, p.40). Bijgevolg kunnen er ook vragen gesteld worden wat betreft de actualiteit van de door u aangehaalde vrees – indien hier geloof aan kan worden gehecht – quod non.

Uit bovenstaande vaststellingen dient er te worden geconcludeerd dat u uw vrees voor de door u aangehaalde feiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo zijn er ten eerste de flagrante tegenstrijdigheden tussen uw asielrelazen in Frankrijk, Zwitserland en België. Bovendien dient er te worden opgemerkt dat zowel Zwitserland als Frankrijk geen geloof hechtten aan uw asielrelaas. U geeft aan dat uw vrees driedelig is, allen veroorzaakt door de dood van uw vader. U slaagt er echter niet om eenduidige verklaringen af te leggen betreffende het tijdstip van de dood van uw vader hoewel dit de katalysator zou zijn geweest van uw vervolgingsfeiten. U verklaart dat u uw vader gedwongen diende op te volgen in zijn cult. Uw verklaringen zijn echter dermate vaag en tegenstrijdig dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Ook over het vermeende gedwongen huwelijk met uw stiefmoeder slaagt u niet te overtuigen. Ook hier legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de vervolgers. Tot slot haalt u aan vervolging te vrezen uitgaande van uw oom en de nieuwe eigenaar van uw ouderlijk huis. Hier dient niet alleen verwezen te worden naar het ontbreken van dit motief in uw buitenlandse asielrelazen, maar ook hier zijn er inherente tegenstrijdigheden vast te stellen. Ten slotte, dient er ook gewezen te worden dat deze feiten zich reeds meer dan zeventien jaar geleden afspeelden en u op geen enkele manier uw vrees concreet en actueel weet te maken. Dat u tot slot bovendien een jaar na de feiten in Nigeria bleef wonen, getuigt bovendien ook van een gebrek aan een gegronde vrees.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te

worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat het besluit van de adviseur van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet berust op een zorgvuldig onderzoek en wijst op het bepaalde in artikel 48/6, §§ 4 en 5 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist dat hij niet heeft te weten overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoeker benadrukt dat hij naar best vermogen een antwoord heeft gegeven op de aan hem gestelde vragen, en stelt dat er geen resultaatsverbintenis kan worden opgelegd om alle gestelde vragen te beantwoorden. De geloofwaardigheid van zijn verklaringen moet worden getoetst aan zijn persoonlijke situatie, aldus verzoeker. Hij wijst er hierbij op dat hij een beperkt onderwijs genoot en als arbeider werkte in Nigeria. Aangaande de cult Osabiga stelt verzoeker dat hij pas na het overlijden van zijn vader hiermee in aanraking kwam, waardoor zijn kennis hiervan beperkt is. Bovendien geeft verzoeker aan dat hij sinds zijn vertrek uit Nigeria op de dool is en weinig stabiliteit kent. De stress en gebeurtenissen die hij meemaakte na zijn (gedwongen) vertrek uit Nigeria beïnvloeden in belangrijke mate zijn herinneringen aan de gebeurtenissen voor zijn vertrek, aldus verzoeker. Verzoeker meent dat hij, binnen de mogelijkheden en de kennis die hij heeft over de cult Osabiga, het gedwongen huwelijk met zijn stiefmoeder en de brandstichting die hij veroorzaakte, heeft toegelicht waarom hij niet kan terugkeren naar Nigeria. Op basis van deze verklaringen, de elementen in het administratief dossier en de objectieve landeninformatie stelt verzoeker dat *"voldoende blijkt dat hij in de onmogelijkheid is om terug te keren naar Nigeria"*.

Aangaande de verschillen die de adviseur van de commissaris-generaal vaststelt tussen verzoekers verklaringen in België en deze die hij aflegde in Frankrijk en Zwitserland, stelt verzoeker dat er geen, dan wel

onvoldoende, rekening werd gehouden met de toelichting die hij hierover verschaft heeft. Bovendien stelt verzoeker dat er niet zonder meer gesproken kan worden over 'tegenstrijdigheden'. Verzoeker merkt op dat de gebeurtenissen waarover hij werd ondervraagd zich lang geleden voordeden, en het door de verstreken tijdsperiode niet onaannemelijk is dat er zich verschillen kunnen voordoen in zijn herinneringen over zijn periode in Nigeria. Dit geldt volgens verzoeker *"des te meer omdat er ook een ruime tijdsperiode zit tussen het moment waarom verzoeker een onderhoud had met de Franse en Zwitserse asielinstanties en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"*. Tevens benadrukt verzoeker dat hij over de essentiële zaken, namelijk de redenen waarom hij een vrees heeft bij terugkeer naar Nigeria, wel degelijk de belangrijkste zaken heeft toegelicht tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS).

Verzoeker meent dat het verslag van zijn persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) evenmin afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hij merkt op dat hij tijdens het onderhoud bij de DVZ niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman. Hij stelt verder dat hij de taal niet sprak en volledig afhankelijk was van de medewerker van de DVZ die de leiding had over het onderhoud. Hij geeft aan dat op alle vragen kort moest worden geantwoord en dat hem duidelijk werd gemaakt dat hij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud op het CGVS, waardoor hij zich beperkte tot *"de (meeste) hoofdlijnen"*. Hij meent te hebben gedaan wat van hem werd gevraagd en dat een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen (nagenoeg) onbestaande is. Het enige wat kan worden vastgesteld, is dat zijn handtekening is aangebracht op de vragenlijst van de DVZ, *"waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van hen met de inhoud hiervan wordt bevestigd"*, aldus verzoeker. De bewijswaarde van deze handtekening is volgens hem echter bijzonder relatief, *"aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is"*. Er kan volgens hem evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan hem werd voorgelezen en in welke omstandigheden hem gevraagd werd zijn handtekening te plaatsen. Hij stelt dat van hem verwacht werd dat hij (gewillig) zijn medewerking verleende, waardoor hij zijn handtekening plaatste als hem dat gevraagd werd, temeer omdat hij overtuigd was dat zijn bewoordingen correct werden genoteerd.

Verzoeker meent dat er in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening werd gehouden *"met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt"*, waardoor volgens hem de verschillen tussen zijn verklaringen afgelegd bij de DVZ respectievelijk op het CGVS niet van die aard zijn *"om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas"*.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van subsidiaire bescherming. Volgens hem zijn er *in casu* voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Nigeria louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet loopt. Hij verwijst naar *"de actuele gekende veiligheidssituatie in Nigeria in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker"*. Verder wijst hij er andermaal op dat hij slechts een beperkt onderwijs genoot en nadien werkzaam was als arbeider. Hij voert aan dat hij Nigeria diende te verlaten in november/december 2008 en er geen familiaal of sociaal netwerk meer heeft om te voorzien in zijn levensonderhoud, waardoor hij vreest niet meer te kunnen voorzien in zijn essentiële levensbehoeften. Bovendien stelt verzoeker vervreemd geraakt te zijn van Nigeria omdat hij het land vijftien jaar geleden verliet en reeds sinds april 2009 in Europa verblijft. Hij bouwde zijn leven alhier uit, *"hetgeen haaks staat op de (leef)omstandigheden in Nigeria"*, aldus verzoeker.

Verzoeker vraagt in hoofddorde dat hij wordt erkend als vluchteling en in subsidiaire orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adviseur van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn.

2.2.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adviseur van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Nigeria, omwille van drie redenen. Ten eerste zou verzoeker in 2006, na het overlijden van zijn vader in 2005, aangesproken zijn door enkele cultleden. Zij zouden verzoeker verteld hebben dat zijn vader lid was van de cult Osabiga en dat hij zijn vader diende op te volgen. Verzoeker zou dit geweigerd hebben. De leden van de cult zouden nog vijftien keer zijn teruggekomen, waarop verzoeker naar Port Harcourt gevlucht zou zijn. Daarnaast zou verzoeker tijdens de begrafenis van zijn vader door de familie van zijn vader gedwongen zijn te trouwen met zijn stiefmoeder. Dit zou namelijk de traditie geweest zijn in de familie van verzoekers vader. Ook dit zou verzoeker geweigerd hebben. Ten derde zou verzoeker problemen hebben omwille van het feit dat zijn oom na het overlijden van zijn vader het ouderlijk huis verkocht zou hebben. Verzoeker zou hierom zodanig kwaad geweest zijn dat hij met enkele vrienden zijn ouderlijk huis in brand zou hebben gestoken. Als gevolg zouden verzoekers oom en de nieuwe eigenaar van het huis geëist hebben dat verzoeker het huis terug opbouwde of een schadevergoeding betaalde, wat verzoeker geweigerd zou hebben. Nadien zou de politie verzoeker tevergeefs proberen arresteren hebben. Verzoeker zou weggevlucht zijn naar een vriend in Ebue, daarna naar Kano gegaan zijn en vervolgens Nigeria ontvlucht zijn rond november of december 2008.

Verzoeker vreest bij terugkeer dat hij zal moeten trouwen met zijn stiefmoeder, dat hij lid zal moeten worden van de cult waartoe zijn overleden vader behoorde en dat de man die zijn ouderlijk huis kocht hem zal laten arresteren of zal doden.

De Raad is, na grondige lezing van het administratief dossier, in navolging van de adviseur van de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoekers voorgehouden vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker ter staving van zijn relaas tijdens de administratieve procedure geen documenten heeft neergelegd. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas geloofwaardig kunnen worden geacht en blijkt geven van een gegronde vrees voor vervolging.

Te dezen motiveert de adviseur van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Ten eerste dient er te worden opgemerkt dat er van een verzoeker om internationale bescherming wordt verwacht consistente, coherente en gedetailleerde verklaringen af te leggen bij de verschillende asielinstanties – wat u nalaat te doen. Zo diende u een verzoek om internationale bescherming in, op 4 juli 2011, in Zwitserland en op 18 augustus 2016 in Frankrijk. Hoewel u verklaarde dezelfde motieven te hebben aangehaald in beide landen, kunnen er toch pertinente verschillen worden vastgesteld. Ten eerste kan het volgende vastgesteld worden wat betreft de asielmotieven. (...)

Zo verklaarde u in Frankrijk dat u vreest vervolgd te worden door de leden van de Osogbika cult en hoewel er ook daar enkele belangrijke verschillen zijn op te merken (zie infra), is het vooral opvallend dat u echter totaal geen melding maakte van uw brandstichting van het ouderlijk huis en de problemen die u daardoor kende. Ook daar werd op het einde van het interview gevraagd of u nog iets wou toevoegen, maar u meende toen niets te willen toevoegen (zie Frans asiëldossier, interview, p.9, toegevoegd aan administratief dossier). Wanneer u ook hiermee geconfronteerd wordt op uw persoonlijk onderhoud, meent u dat u wel melding maakte van uw driedelige vrees. Nochtans blijkt zowel uit de notities van uw interview als uit uw beroep voor de Franse instanties dat u dit niet deed. Waarom u zo'n belangrijke gebeurtenis(sen) niet zou vermelden, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de naar u voorgebrachte feiten.

Deze geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door verdere tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen voor de (...) Franse instanties en die van tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS. Op het persoonlijk onderhoud geeft u aan dat de dood van uw vader de oorzaak was van de door u gekende problemen in uw land van herkomst, Nigeria. De dood van uw vader zorgde er immers voor dat de cultleden u wilden inlijven, u diende te trouwen met uw stiefmoeder en uw oom uw ouderlijk huis verkocht waarop u besloot het huis in brand te steken. Gevraagd wanneer uw vader te overlijden kwam, antwoordt u september 2005. Gevraagd of u niet 2001 of 2006 bedoelt, antwoordt u negatief (NPO, p.12). (...) In Frankrijk overleed uw vader dan weer in 2006 en vond de begrafenis plaats op 24 oktober 2006 (zie Frans asiëldossier, interview, p.3, toegevoegd aan administratief dossier). In België daarentegen verklaart u dat uw vader begraven werd op 20 maart 2006 (NPO, p.12). Er kan echter verwacht worden dat men een dergelijke gebeurtenis met zulke belangrijke gevolgen voor uw persoon wel degelijk kan situeren in de tijd. Dat u over de dood van uw vader zo uiteenlopende verklaringen aflegt hoewel dit net de kern van uw asiërelaas is, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Vervolgens dient er ook gekeken te worden naar de aangehaalde vervolgingsfeiten zelf. Ten eerste is er de vermeende gedwongen opvolging in de cult Osabiga, een gemeenschap die een traditioneel geloof aanhangt. U verklaart dat u niet wist dat uw vader lid was van de organisatie tot uw vader overleden was (NPO, p. 26). Nochtans verklaarde u bij de Franse asiëlinstanties dat u een foto van uw vader in traditionele kledij had staan in huis en u er hem zelfs over vroeg (zie Frans asiëldossier, interview p.7, toegevoegd aan administratief dossier). Gevraagd wat u precies weet over die gemeenschap, antwoordt u dat u hierover niets weet omdat u geen lid bent (NPO, p.24). Ook welke positie uw vader had en dus welke positie u zou krijgen, kan u niet vertellen. Dat u dit niet vroeg aan deze leden wanneer zij met het voorstel kwamen, is toch wel bizar. Er kan immers worden verwacht dat u op zijn minst wat moeite zou hebben gedaan om meer informatie in te winnen over zowel de gemeenschap als ook over de positie die u diende in te nemen. Bovendien werd u ook gevraagd of u de leden bij naam kende. U verklaart van niet (NPO, p.25). Dat u zo maar mensen in uw huis liet komen zonder daarbij te polsen wie zij effectief waren is opvallend, des te meer wanneer u even later opeens wel met namen begint te goochelen (NPO, p.29).

Opvallend is dat de manier waarop zij u op de hoogte kwamen stellen van uw nieuwe verantwoordelijkheden verschilt met uw verklaringen in Frankrijk. Zo meent u bij de Franse asiëlinstanties dat iedereen de ruimte diende te verlaten buiten de leden, uw oom en uzelf. Uw oom diende immers uw vaders ring te gaan halen in de kamer van uw vader. Eenmaal u de ring ontving, smeedt u deze weg in een vuilbak tegenover uw huis (zie Frans asiëldossier, interview p.6, toegevoegd aan administratief dossier). Op uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS zou dit echter anders verlopen zijn. Zo zouden de leden de ring van uw vaders dode lichaam hebben genomen en aan u gegeven hebben. U, weigerend de positie in te nemen, gooide, samen met wat aarde, de ring op de kist tijdens de begrafening van de kist (NPO, p.22, 25). Wanneer er gepolst wordt of uw oom de ring niet diende te halen, antwoordt u van niet (NPO, p. 25). Dat u hier niet alleen een andere setting geeft maar ook uw eigen handelingen wijzigt, getuigt van een gebrek aan geloofwaardigheid. Hier dient bovendien te worden opgemerkt dat de Franse asiëlinstanties het ongeloofwaardig achten dat uw oom, die niet tot de gemeenschap behoorde, de ring diende te halen voor u. Dat u zijn rol voor de Belgische asiëlinstanties weglaat is opvallend te noemen (zie Frans asiëldossier, toegevoegd aan administratief dossier). Bovendien verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u deze leden voor het eerst zag de dag na het overlijden van uw vader (zie vragenlijst DVZ, toegevoegd aan administratief dossier). Dit is eveneens opvallend gezien u aangeeft zowel in Frankrijk als op uw persoonlijk onderhoud dat u de leden pas zag op de dag van de begrafenis.

Ook wat nasleep van de vermeende feiten betreft verschilt uw relaas. Zo zouden de leden twee weken na de begrafenis teruggekomen zijn naar uw ouderlijk huis. Het was uw moeder die toen opendeed. Bij het zien van de leden begon ze te schreeuwen om u te waarschuwen. U vluchtte hierop weg door het raam en ging naar uw grootvader voor twee weken die in uw moeders dorp woonde (zie Frans asiëldossier, interview p. 7, toegevoegd aan administratief dossier). Op uw persoonlijk onderhoud daarentegen legt u zo veel verschillende verklaringen af dat er geen coherent geheel gevormd kan worden. Zo meent u eerst dat u degene was die de deur opende toen de leden na een week (in plaats van twee weken zoals in Frankrijk) aanklopten. Even later was het uw broer U(...) die dat deed. U begon te schreeuwen en een priester en uw moeder kwamen kijken. Dat uw verhaal met haken en ogen aan elkaar hangt, blijkt ook wanneer er gepolst wordt hoe vaak zij dan langskwamen. Waar dit in Frankrijk twee keer is, blijkt dit op uw persoonlijk onderhoud opeens veel meer te zijn. Zo geeft u aan dat ze elke donderdag nog langskwamen en u telkens uit het huis uit het raam sprong (NPO, p.22, 28). Gevraagd hoeveel keer dit ongeveer gebeurde, antwoordt u vijftien keer.

Hieruit zouden we bijgevolg kunnen afleiden dat u vijftien weken lang nog in Benin City gebleven zou zijn. U geeft echter aan dat u in april verhuisde naar Port Harcourt. Tussen 27 maart 2006 (...) en het einde van april zitten er echter maar vijf donderdagen, geen vijftien (NPO, p.27).

Ten tweede is er het vermeende gedwongen huwelijk met uw stiefmoeder. Zo meent u dat de familie van uw vader u in 2007 meldde dat u diende te trouwen met uw stiefmoeder (NPO, p.22). Dat was immers zo volgens de traditie van de familie van uw vader. Voor de Franse asielinstanties daarentegen verklaart u dat het niet uw familie was die dit van u eiste, maar de cult want "dat is de wet van hun geheime genootschap" (zie Frans asiëldossier, interview p. 8, toegevoegd aan administratief dossier). Dat u hierover verschillende verklaringen aflegt hoewel dit net de vervolgers zouden zijn van uw vrees, is opnieuw opmerkelijk. Verder geeft u tijdens het persoonlijk onderhoud aan dat u in 2007 te horen kreeg dat u met uw stiefmoeder diende te trouwen. Dit was volgens u nadat u terugkwam van Port Harcourt. U geeft aan dat de familie van uw vaderskant immers aan het wachten was op u zodat u kon trouwen met uw stiefmoeder (NPO, p.22). Even later verandert u van mening. Wanneer er nog eens specifiek gevraagd wordt wanneer net in 2007 u dit nieuws vernam, meent u opeens dat dit niet in 2007 gebeurde, maar op de dag van de begrafenis (NPO, p.30). Ook wie precies dit van u verwachtte, kan u niet benoemen. Het is enkel en alleen als de protection officer zelf met namen op de proppen komt dat u hierop bevestigend antwoordt. Nochtans gaat het om uw familie en kan er wel verwacht worden dat u uit zichzelf de namen kan geven van uw vermeende vervolgers.

Ten derde geeft u aan vervolging te vrezen omwille van de brandstichting die u veroorzaakte. U verklaart immers dat nadat u te horen had gekregen dat uw ouderlijk huis verkocht was, u besloot het huis in brand te steken met enkele vrienden van u. De nieuwe eigenaar gaf u daarop een voorstel, ofwel kon u een schadevergoeding betalen ofwel kon u het huis heropbouwen. U wilde geen van beide. Ten eerste dient er te worden opgemerkt dat dit motief niet wordt aangehaald bij (...) de Franse asielinstanties wat doet vermoeden dat dit evenement niet heeft plaatsgevonden. Er kan immers verwacht worden van een verzoeker om internationale bescherming dat hij/zij alle asiëlmotieven uiteenzet. Ten tweede blijkt dat u weinig doorleefd kan vertellen hierover. Zo weet u niet eens wanneer in 2007 uw ouderlijk huis verkocht werd of wanneer u het huis in brand stak. Verder vermeldt u eerst dat de mannen van uw oom u kwamen vertellen dat u diende te betalen, daarna was het uw moeder die u het nieuws kwam brengen. Ook weet u niet eens hoeveel u diende te betalen, al weet u wel dat u de schuld niet zou kunnen betalen en u er tegenop zag om jaren te moeten afbetalen. Gevraagd waarom u de schuld niet zou kunnen betalen antwoordt u met het veelzeggend antwoord: "ik wil niet terug naar Nigeria." Ook over de nasleep van de door u gepleegde brandstichting kan u weinig in detail vertellen. U geeft aan dat wanneer de politie u wou meenemen uw vrienden het voor u opnamen en zij met de politie begonnen te vechten (NPO, p. 35). Gevraagd wie er van uw vrienden precies in de clash gingen met de politie voor u, kan u echter slechts één naam geven hoewel, volgens u, iedereen wel aanwezig was (NPO, p. 35). Ten derde, zelfs als er geloof zou worden gehecht aan uw asiëlmotief, dient er te worden gewezen dat deze vrees van gemeenrechtelijke aard is. U beging immers een strafbaar feit. Bovendien geeft u zelf aan dat dit de reden was waarom u wegrende. Op die manier hoopte u een gevangenisstraf te ontlopen (NPO, p.34). De asiëlprocedure dient echter niet om aan een strafrechtelijke vervolging te ontsnappen in het land van herkomst van de verzoeker in geval van gepleegde strafbare feiten. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat de feiten zich voortdeden in 2007 en u pas eind 2008 het land verliet. Hoewel u de brandstichting niet kan situeren in tijd, dient er te worden vastgesteld dat zelfs mocht de brandstichting hebben plaatsgevonden eind 2007, dit betekent dat u zeker nog een jaar na deze feiten in Nigeria bleef wonen. Daarenboven dient er ook te worden gewezen op de vaststelling dat ook uw vertrekdatum niet overeenkomt tussen de verschillende asielinstanties. (...) In Frankrijk meent u in december 2008 te zijn vertrokken. Tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS geeft u aan dat nadat u wegvluchtte uit Benin City in 2007, u nog enkele maanden verbleef in Ebue.

Tot slot dient er te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde en vermeende feiten zich voortdeden in de periode 2006/2007, ondertussen meer dan zeventien jaar geleden. Gevraagd of u nog steeds gezocht zou worden, meent u van wel. U kan echter op geen enkel moment concrete bewijzen voorleggen dat dit werkelijk het geval zou zijn. Meer zelfs, u baseert uw vrees op hetgeen wat u heeft horen zeggen wat een andere persoon zou hebben meegemaakt (NPO, p.40). Bijgevolg kunnen er ook vragen gesteld worden wat betreft de actualiteit van de door u aangehaalde vrees – indien hier geloof aan kan worden gehecht – quod non.

Uit bovenstaande vaststellingen dient er te worden geconcludeerd dat u uw vrees voor de door u aangehaalde feiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo zijn er ten eerste de flagrante tegenstrijdigheden tussen uw asiërelazen in Frankrijk (...) en België. Bovendien dient er te worden opgemerkt dat (...) Frankrijk geen geloof [hechtt]e aan uw asiërelaas. U geeft aan dat uw vrees drieledig is, allen veroorzaakt door de dood van uw vader. U slaagt er echter niet om eenduidige verklaringen af te leggen betreffende het tijdstip van de dood van uw vader hoewel dit de katalysator zou zijn geweest van uw vervolgingsfeiten. U verklaart dat u uw vader gedwongen diende op te volgen in zijn cult. Uw verklaringen zijn echter dermate vaag en tegenstrijdig dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Ook over het vermeende gedwongen huwelijk met uw stiefmoeder slaagt u niet te overtuigen. Ook hier legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende de vervolgers. Tot slot haalt u aan vervolging te vrezen uitgaande van uw oom en de nieuwe eigenaar van uw ouderlijk huis. Hier dient niet alleen verwezen te worden naar het ontbreken van dit motief in uw buitenlandse asiërelazen, maar ook hier zijn er inherente tegenstrijdigheden vast te stellen. Ten slotte, dient er ook gewezen te worden dat deze feiten zich reeds meer dan zeventien jaar geleden afspeelden en u op geen

enkele manier uw vrees concreet en actueel weet te maken. Dat u tot slot bovendien een jaar na de feiten in Nigeria bleef wonen, getuigt bovendien ook van een gebrek aan een gegronde vrees."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

Vooreerst wijst de Raad erop dat de loutere omstandigheid dat verzoeker een beperkte opleiding heeft genoten noch een uitgebreide werkervaring heeft opgedaan niets afdoet aan de verwachting dat hij coherente en correcte verklaringen aflegt over alle essentiële elementen van zijn relaas. Verzoeker toont bovendien niet aan dat een lage scholingsgraad of beperkte werkervaring de verstandelijke vermogens aantast waardoor hij niet in staat zou mogen worden geacht om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de administratieve procedure en zijn vluchtmotieven naar behoren uiteen te zetten.

Verzoeker voert aan dat hij met de cult Osabiga pas na het overlijden van zijn vader in aanraking kwam, waardoor zijn kennis hierover beperkt is. Verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat hem in de bestreden beslissing niet een louter een beperkte kennis van deze cult wordt verweten, doch tevens dat hij over zijn wedervaren met leden van deze cult in Frankrijk verklaringen aflegde die tegenstrijdig zijn aan de verklaringen afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Met voormeld betoog slaagt verzoeker er niet in deze terecht vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen, noch hiervoor een aannemelijke verklaring te bieden. Bovendien kan er van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden, aangezien het beweerde verplichte lidmaatschap van de cult een van verzoekers aanleidingen is voor zijn vertrek uit Nigeria, dat hij zich hierover terdege zou informeren, temeer zijn moeder wel op de hoogte was van het lidmaatschap van zijn vader bij de cult (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 27).

Ook waar verzoeker aanvoert dat hij sinds zijn vertrek uit Nigeria in 2008 weinig stabiliteit kende en de stress en de gebeurtenissen die hij meemaakte zijn herinneringen in belangrijke mate beïnvloeden, laat hij na *in concreto* te duiden dat, en in welke mate, dit zijn verklaringen, die betrekking hebben op gebeurtenissen die hij persoonlijk zou hebben meegemaakt, zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat, of op welke wijze, dit van invloed geweest zou zijn op de bestreden beslissing.

De Raad volgt verzoeker voorts niet waar hij betoogt dat er in de bestreden beslissing kennelijk geen, dan wel onvoldoende, rekening werd gehouden met de toelichting die hij verschaft heeft over de verschillen tussen de verklaringen die hij aflegde in respectievelijk Frankrijk en België. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker, wanneer hij geconfronteerd werd met deze verschillende verklaringen, louter stelt dat hij in Frankrijk wel de drie asielmotieven in kwestie zou aangehaald hebben (AD, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 41). Uit het Franse dossier kan slechts blijken dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 29 november 2016 ten aanzien van de Franse asielinstanties met geen woord repte over de vermeende brandstichting en dat hem de vraag werd gesteld of hij nog zaken wenste toe te voegen, waarop hij negatief antwoordde (AD, stuk 6, 'Landeninformatie', nr. 1, '*entretien/(proposition de) décision*'). Door het louter ontkennen van zijn eerdere verklaringen en het tegenspreken van de vaststellingen dienaangaande op basis van het Franse dossier, biedt verzoeker aldus geen aannemelijke verklaring voor de door de adviseur van de commissaris-generaal correct vastgestelde tegenstrijdigheden.

Evenmin kan verzoeker, ter verklaring van de terecht vastgestelde tegenstrijdigheden, inconsistenties en vaagheden in zijn verschillende procedures in Frankrijk en België dienstig verwijzen naar de verstreken tijdsperiode tussen het moment waarop hij zijn land van herkomst verliet en de start van de procedure in België of naar het tijdsverloop tussen de procedures in beide landen. De Raad benadrukt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van zijn relaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar dergelijke gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed zijn op zijn verdere leven, kunnen zij, net als het moment van vertrek uit het land van herkomst, geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn deze gebeurtenissen en het tijdstip van vertrek, ook in een later stadium, op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten, respectievelijk te situeren. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke. Verzoekers betoog dat hij de essentiële zaken, namelijk de redenen waarom hij een vrees heeft bij terugkeer naar Nigeria, heeft toegelicht tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, doet verder op geen enkele wijze afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing met reden gewezen op verzoekers inconsistente verklaringen bij de DVZ en het CGVS met betrekking tot de dag dat hij de leden van de cult voor het eerst zag. Wat dit betreft, voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat “*de vermeende verschillen*” tussen zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS niet van aard zijn “*om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas*”. Verzoeker bekritiseert in dit verband dat hij bij de DVZ niet werd bijgestaan door een raadsman of een vertrouwenspersoon, maar licht niet toe hoe de afwezigheid van een vertrouwenspersoon of raadsman hem zou hebben verhindert de kernelementen van zijn persoonlijke relaas bij de DVZ op zelfstandige wijze uiteen te zetten. In zoverre verzoeker doelt op het Nederlands, waar hij opmerkt dat hij “*de taal*” niet spreekt, wijst de Raad erop dat het invullen van de vragenlijst gebeurde in het Engels (AD, stuk 7, vragenlijst). Verzoeker heeft bij aanvang van zijn procedure verklaard Engels te spreken en deze taal voldoende te beheersen om de problemen die hebben geleid tot zijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (AD, stuk 7, verklaring betreffende procedure van 30 maart 2021). Uit het verslag van verzoekers gehoor bij de DVZ, dat hem werd voorgelezen in het Engels, kunnen evenmin (ver)taalproblemen blijken (AD, stuk 7, vragenlijst). Verder doet de omstandigheid dat verzoeker bij de DVZ gevraagd werd kort op de hem gestelde vragen te antwoorden, waarbij hem duidelijk werd gemaakt dat hij meer zou kunnen vertellen op het CGVS, niets af aan de verplichting om correcte en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de kernaspecten van zijn relaas. Waar verzoeker stelt dat een controle op de manier waarop het interview bij de DVZ is verlopen nagenoeg onbestaande is, wijst de Raad erop dat zijn verklaringen bij de DVZ aan hem werden voorgelezen in het Engels en dat hij het gehoorverslag hierna uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende en hiermee aangaf dat de hierin opgenomen verklaringen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Waar verzoeker stelt dat de bewijswaarde van zijn handtekening bijzonder relatief is aangezien hij geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is, kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen hierover hoger is uiteengezet. In dit verband dient er nog op gewezen dat de ambtenaren van de DVZ onpartijdig zijn en er geen persoonlijk belang hebben bij hebben de verklaringen van verzoekers om internationale bescherming onjuist weer te geven. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Verzoekers betoog is niet dienstig om afbreuk te doen aan de bewijswaarde van de verslagen van zijn interview bij de DVZ in het kader van het onderzoek van zijn nood aan internationale bescherming.

Voor het overige beperkt verzoeker zich ertoe de gevolgtrekkingen van de adviseur van de commissaris-generaal tegen te spreken, waarmee hij echter de bevindingen van de adviseur van de commissaris-generaal niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Verzoekers betoog is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Nigeria.

2.2.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft en er niet naar wil terugkeren omdat hij gedwongen zou moeten trouwen met zijn stiefmoeder, lid zou moeten worden van de cult waartoe zijn overleden vader zou hebben behoord, en gearresteerd of gedood zou worden door toedoen van zijn oom of de nieuwe eigenaar van zijn ouderlijk huis.

Verzoeker voert aan dat hij een beperkt onderwijs genoot en nadien werkzaam was als arbeider. Verzoeker stelt verder dat hij Nigeria in 2008 verlaten heeft en sindsdien geen familiaal of sociaal netwerk heeft om te voorzien in zijn levensonderhoud, waardoor hij vreest niet meer te kunnen voorzien in zijn essentiële levensbehoeften. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker voor zijn vertrek uit Nigeria gewerkt heeft als elektricien (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10), waardoor hij

niet *in concreto* aannemelijk maakt, zelfs zo hij geen familiaal of sociaal netwerk zou hebben, dat hij bij terugkeer niet zou kunnen voorzien in zijn onderhoud of essentiële levensbehoeften.

Bovendien stelt verzoeker dat hij vervreemd geraakt is van zijn land van herkomst door een afwezigheid van meer dan vijftien jaar en dat hij zijn leven in Europa uitbouwde, "*hetgeen haaks staat op de (leef)omstandigheden in Nigeria*". Met deze blote bewering, die hij niet verder staft noch concretiseert, toont verzoeker evenmin een nood aan subsidiaire bescherming in zijn hoofde aan.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

2.2.4.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel in de deelstaat Edo, waaruit verzoeker verklaart afkomstig te zijn, weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen plaatsvinden, maar dat er voor burgers in deze deelstaat geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen.

2.2.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.6. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adviseur van de commissaris-generaal oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een *protection officer* die het Engels machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adviseur van de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adviseur van de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adviseur van de commissaris-generaal op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT